

Selmeczbányai Hetilap

SELMECZBÁNYA ÉS VIDÉKÉNEK VEGYES TARTALMÚ KÖZLÖNYE.

Kiadó tulajdonos és felelős szerkesztő:

SZENTGYÖRGYI EDE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Rózsa-utca 61./III. sz. a. hová a lap szellemi közleményei és az anyagi rész is czimzendő.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

csak a „Selmeczbányai Hetilap“:	az „Otthon“ szépirodalmi havi füzetével:
Egy évre 4 frt.	Egy évre 6 frt — kr.
Fél évre 2 „	Fél évre 3 „ — „
Negyedévre 1 „	Negyedévre 1 „ 50 „
Egyes szám ára 10 kr.	

Egyes számok kaphatók a kiadóhiv.-ban és Joerges A. özv. és fia könyvkereskedésében.

Hivatalos, magán és nyílt-téri hirdetések megállapított díj-szabásunk szerint számíttatnak és minden általunk közölt hirdetésre felvilágosítás ingyen adatik.

Megjelen minden vasárnap.

A nyomor és a fogyasztási szövetkezet Selmeczbányán.

Az idő, eme nagy gyógyító mester, mindent megérlel és behegészti azon súlyos sebeket is, melyeket ideig-óráig ő maga üt.

Az ország-szerte elterjedt és szomorú hatalommá vált inség és nyomor sem tarthat örökké, mert az idő, a nagy gyógyító mester, ezt is orvosolni fogja.

És ezen idő megérkezében van és legjobb hitünk és reménységünk szerint már legközelebb meg is fog érkezni.

Bár ne csalatkoznánk e reménységünkben, bár megvalósulna e hitünk!

Rettenetes az a pusztítás, mit a nyomor és inség véghez visz a mai korban az emberek között és borzadályljal szemléli a gondolkodó ember ennek végtelenül lesújtó tüneteit, elszomorító, az emberiséget mélyen lealázó következményeit.

És, kiket az isteni szikra még némi firkésző és kutató észszel és emberszeretettel áldott meg, nem kell-e, nem a nagy természet örök törvénye készíti-e, hogy kutassák e romboló rém hatalmának okait, melyekre ha rá jönnek, okozatai is orvosolhatók lesznek.

A szociális kérdés megoldása egyforma a nyomor kérdésének megoldásával. Mert az az ember, kinek foglalkozása- és munkásságának kifejtése mellett nyomort nem kell szenvednie, sőt szorgalmának gyümölcsét kellőleg megtalálja: megelégedett lesz és a nagy társadalmi rend megbolygatására nem fog törekedni, hanem azt, saját jól felfogott érdekében fenntartani teljes erejéből iparkodni fog.

Három fő ok van, mi az emberek között a mai korban a nyomort, ezt a romboló kísértetet előidézi, ezek: a munkaképesség fizikai hiánya, a legszükségesebb élelmi szerek szerfelett, lehetne mondani mesterkéltén csinált drágasága és az életigények nagyobbodása.

Mi következik ebből?

Első sorban a fizikai munkaképesség intakt, sőt lehetőleg hatványozott épségben tartása, az egészséges munkaerő konzerválása, megrontásának megóvása és megakadályozása.

E tétel áll minden emberre, legyen az szellemi, vagy kézi munkás. De mennyivel inkább áll ez az ugynevezett munkás osztálynál, mely, eltekintve sok esettől, tisztán fizikai munkerejével szerzi meg kenyerét, veti meg tisztességes létezésének alapját.

E munkás-osztály munkaképességéről, erejéről, épségéről nagyon, de nagyon jól gondoskodni az állam egyik legnagyobb és legéletbevágóbb feladata.

Aki ép egészséggel bír, az dolgozni is tud és akar is; és ha látja, hogy munkaképessége kárba nem vész, de sőt méltányoltatik és nehezen szerzett keresményét a drágaság végleg el nem emésztí, hanem bizonyos nyugalmasabb családi életet is biztosít számára, az bizonyára megelégedett is lesz.

Már pedig a megelégedettség hiánya főoka minden szociális bajnak, mely baj kiszámíthatatlan veszélyeket rejt méhében.

Gondoskodni kell tehát első sorban arról, hogy a munkás- és szegényebb osztály egészséges és mégis olcsó tápszerekkel legyen ellátva.

Mert, hiába minden más okoskodás, „Der Mensch ist das, was Er isst“ (az ember az, amit eszik) a nagy német filantropnak és tudós-nak eme mondása teljesen beválik, valamint Berzsenyi mondása: Csak sást nemzenek a sasok s Nubia párdueza nem szül gyáva nyulat.

Ha tehát az előbb mondottak általánosságban állanak és nagyon is igazaknak bizonyultak be, mennyivel inkább áll az a mi selmeczi körülményeink között.

Ez a mi munkás-osztályunk hogy él?

Issza azt az emberirtó pálinkát, eszi azt a roszt kenyeret, melynek lisztje alig nyújt egészséges tápot, nedves odukban — melyeket laká-

soknak alig nevezhetünk — lakik, nemzi ezt a beteges, senyvedő, törpe generációt, hogy ez azután még törpébbet nemzzen.

Nem elszomorító kép ez? És még elszomorítóbb, hogy ez e valóságnak teljesen megfelel.

Nézzük csak meg egyszer azokat a méreg-hatású pálinka-putyikokat és a cifra és csillogva csalogató külsővel bíró, pálinka-árudák környékét: hogy özönlik a tudatlan nép oda, utolsó garasait is ott hagyva . . . És milyen alakokat látunk e század eme, persze busás hasznót hajtó, büntanyái körül?

Össze szorul az ember szive. Mert ők tudatlanok, nem tudják mit cselekszenek és — emberi méltóságunk nagy szégyenére — állatokká, rongyokba burkolt, undok ember-állatokká válnak.

És — ami rettenetes — ezeknek a százalmas alakoknak száma ijesztő módon egyre szaporodik!

Otthon pedig kitarja a szegény-ártatlan gyermek karjait kenyerért . . . és a bepálinkázott állati apa, sajnos, sokszor az anya is ráival: „dögölj meg!“

Ez nem tulzás, ez nem valótlanítás, de az életből merített szomorú tény.

Nem szörnyűség ez?!

És az a tömérdek büntény, mit a pálinka — félre vele, ez már nem is pálinka, hanem az Isten tudja, micsoda őrzöngítő ital — okoz? Ez nem meggondolásra, mélyen való megfigyelésre méltó?

Mi lenne az emberekből, ha ez még így tartana soká? Ha a társadalmat, az államot vezető elemek és hatalmak idejekorán nem fognak gondoskodni e rákfene kiirtásáról?!

Ámde mondottuk, hogy az idő, ez a nagy gyógyító mester, mindent megérlel és behegészti az általa ütött súlyos sebeket.

Ezt a borzasztó bajt is meg fogja gyógyítani. Meg kell, hogy gyógyítsa!!

Már is oly mozgalmak indultak meg a társadalomban, melyek ezt czélozzák.

Ezek közé kell számítanunk a fogyasztási szövetkezetek létesítését, melyek fő-

A szinpadtól a »Csillag«-ig.

Monolog.

— A „Selmeczbányai Hetilap“ eredeti tárczája. —
(Hóval fődött utca. Hídeg szél füttyöl.)

Nem! ézerszér nem! ezt nem tűröm! mondja valahol a nagy angol drámaíró. És — ostobaság ellen még az istenek is hiába küzdenek, mondja szintén egy angol, — de a nagynál sokkal kisebb — Schillernél az „Orleánsi szűz“-ben. Borzasztó, rémitő, iszonyatos! Vándalok, barbárok, ignoránsok és csöcselék! Engem, Thália fenkölt papját kipisszogni, podvás retekkel, üres narancshéjjal megdobálni egynéhány rongyos szó miatt, a melyet az a foghíjas sugó rosszul szisszent felém — a kigyó. Legkiválóbb alakításomat így tönkre silányítani! Oh! megsértett művészi ihletettségem corioláni fölháborodottsága óriássá nővel, hadseregeket érek márkomban és démoni kacajjal ádáz tusában átgázolok e tudatlan népség magasabb szárnyacsapásra képtelen lelkén. Hah! nem leszek léten és nemléten kérodzó Hamlet, hanem vért, piros gözölgő vert szomjuhozó III. Rikárd, még csak a királyságot érő lóra sines szükségem (félre) inkább az árát óhajtanám pengő ércben.

Nem köznapi csapáson rohanó egyéniségemnek, a melyet az érzéketlen tömeg észszel fölnéni nem képes, a titáni harcban el kell véreznie és a kinosan lesújtó félreismerés zajongó hullámai közepette elébem toppán az a tókfilkó, a ki jobb kezével balkezét szorongatva számtalanszor gratulálhat önönmagának, hogy direktorom. Mit merészelt nekem, az Adriától egészen a

Kárpátokon túl is csengő nevű művésznak mondani, midőn ama viharos jelenet után dühömben a szinfalak mögé iparkodtam.

„Hallja az ur! Ha még egyszer merészelt nyílt színen ilyen számárságokat kolyogni, mint a imént, úgy útilapút kötök a bocskorára, azután zónázhat Kukutyinba zabot hegyezni, mert olyan sült bolondra nem talál többé, mint jómagam vagyok, a ki ilyen örült kucsebert drámai hősnak szerződött. Elrontotta a legremekbebb jelenetet és még meg nem érdemelt szerencséről beszélhet, hogy a hősnő ott helyben, a közönség helyeslő tapsa mellett ki nem kaparta a szereptanulástól meg nem fájdult pislogóit. Ezentul csak olyan szerepet adok, mint: „uram, itt a levél“, bár még akkor sem vagyok biztos benne, nem azt harsogja-e borizü dörmögésével: „uram, ide a levél“ és e gyönygjelenethez csupán a görög tűz foghiányozni . . .“ a fülem zugott — tudom is én, mit kelepelt összevissza annak a szómalomnak a garatja. Ezt a fényes tehetségét ismeri az egész világ, nemcsak mi, a deszkákkal bekerített világnak rabszolgái, hogy goromba szavakkal hercegi, sőt királyi módra előlegez, de ha igazi előlegre kerül a dológ, akkor bankárja — a nagy angolnál is többször emlegetett nagy harang. Hopp! Valóban mefisztói eszmém támadt, mert úgy éreztem, hogy már torkig lubiczkolok ebben a vizenyős direktori szóáradatban és fuldoklom.

Direktor ur, szólottam egy alkalmas pillanatban a szerelmi kettősök szívet olvasztó fuvolahangján, édes uram, direktorkám — az égre kérem — egy kis előleget.

A hatás rávallott arra, mennyire ismerem a szinpad minden csinját-binját. A nem éppen időszerű előlegkérés varázsában úgy elillant, mint a kámfor, sőt még annál is tökéletesebben, mert szagtalanul. Ha-ha-ha! Keserű lelkem visszhangja volt kaczagásom, úgy szerettem volna fejest neki rohanni a vadregényes sziklatömbököt mutató szinfalaknak, hogy ott „a harez mezején“ leljem szétzuzott koponyával bus halálatom.

Te halátlan és dőre kor, meg sem érdemled, hogy „szülőtted“ vagyok — hm, fűzöm tovább gondolatimat, de azt sem, hogy „halottad“ legyek! Lelkem istenadta művészetének szüzi hamvát áldozom föl esténként a szinpadí világitás büzös olajmészeszei mellett, minden szerepemnek egy-egy csöpp szívvérem ad életet és mikor az átkozott sugó cserben hagy, agyamban lobbó vet az isteni szikra, hirtelen megjavítom a drámaíró jelenet közben úgy, hogy a hősnőnek zavarában a feletet torkán reked — akkor, oh akkor az a li — diva ki akarja kaparni szememvilágát, az a direktor pedig elcsapással fenyeget, a helyett hogy talpraesett találekonyaságomat kellőképen megbecsülné. Hát tehetek én róla, ha lelkem magas röpte ily pillanatokban elfelejtí azt a nyomorult néhány szót a szövegből (félre) kivált ha a sugó még elég hangosan nem beszél, pedig egy izben majdnem orrba is akartam rugni érte — és a hősnő erre felelni nem tud, hiszen csak nem szavalhatok helyette is.

Ezt tőlem kívánni abszurdum!

Háromesőrü kacsát ismerek, de kéttorku emberről még nem hallottam. No még csak ez kellene! Szép Heléna egész görög istenvilágára hivatkozom, hogy

képen azt czélozzák, hogy a szegényebb osztályt jó, egészséges és olcsó élelmi szerekkel (hús, liszt, cukor, bor, szesz, hüvelyesek, zsír, szalonna, stb.) lássák el.

A czél nemes és könnyen keresztül vihető.

Ha a kereskedelmi világban haszonleső és lelkiismeretlen kartellek és ringek alakulnak, jogosult is.

Sőt úgy tudjuk, hogy a magyar kormány sem ellenzi az ily szövetkezetek alakítását, mert példának, a többi között, a szomszédos zsarnóczai erdőhivatali kerületi fogyasztási szövetkezetnek 12 000 frtos államsegélyt adott.

Ilyen szövetkezet van alakulóban Selmezbányán is, mely különösen a munkás-osztály érdekeinek védelmét és megóvását tekintené főczéljának.

Hogy ez pedig égetően szükséges, azt minden emberbarát tudja és érzi.

E mozgalmat tehát helyeseljük, csak ne ártson az reális és tisztességes üzleti eljárást követő iparosainknak és kereskedőinknek, kiknek lehetőleg együttes közreműködésével kellene a kivitelről gondoskodni.

Közegészségügy és Béalábánya.

A „Selmezbányai Hetilap“ 1. évi 13. számában egy „Közegészségügy és Béalábánya“ című általam írt cikk jelent meg. E cikkre Dr. Stuller Gyula kincst. főorvos ur volt kegyes megjegyzéseket tenni, melyek e lap f. é. 14. számában jelentek meg. Miután ezen megjegyzések olyan dolgokkal is foglalkoznak, a melyek cikkemben meggyőződésem szerint nem voltak s nem is szándékoztattak lenni, lesz oly kegyes a tek. Szerkesztő ur, hogy alábbi — multkori cikkem értelmét lehetőleg röviden megmagyarázó — felszólalásomnak becses lapjában helyet szorít.

Mindenekelőtt őszintén érzett meleg köszönetet mondok a megjegyzéseket tevő főorvos urnak azon szivességeért, hogy szerény cikkemet becses figyelmébe méltatta. Ki kell azonban jelentenem, hogy humanus érzésből származó cikkem minden támadási szándéktól ment ártatlan intenczióját alaposan félreértette. És e téves nézet volt az indító ok arra, hogy cikkemre válaszoljon, s válaszában a cikknek olyan értelmet tulajdonítson, aminőt én annak adni távolról sem akartam.

Nem szándékom rébuszokkal terhelni e lap t. olvasó közönségét, ezennel tehát kinyilvánítom, hogy neheztelt cikkemnek egyetlen és főczélja volt: azt a jóakaratu gondos figyelmet, melyet a város tek. tanácsa Béalábánya iránt tanúsít lehetőleg fokozni, továbbá biztosítani és ebből kifolyólag ha lehet, a városi orvosok állást a t. tanács által olyanformán rendszeresíteni annak idején, hogy az orvosok székely Béalábánya legyen. Ha pedig ez kivihetetlen, akkor, hogy lenne kegyes a város t. tanácsa intézkedni, miszerint a leendő orvos, vagy addig is míg ilyen rendszeresítve lesz, bármely orvos akkor és annyiszor a mikor és a hányszor a szükség kívánja, a város fuvarján, az illető fél igen csekély (1 frt, szegényebb sorsu 50 kr.) vagy egyáltalán semmipő megterhelésével Béalábányára kijöjjen. E czélra

egy torok is elég baj a szegény művészeknek. De hát mit tegyek vagy ne tegyek?! Ha ihlettségemben beszélek, az nem jó, ha nem beszélek, az még jobb, akarom mondani, az se jó. Ime ismét a hamleti kutyaszoritóba jutottam! Tűrjem a megalázást tovább vagy menjek világra? —

Művészek hazája, nagy világ — igaz, de koldustarisznya melléklettel, a melyből néhanapján lehet csak egy kis sörrelvót kikotorászni, borra, még pécsi tőkén termettre sem telik. Aztán küzdjed föl magad művészi lélek a csillagokig! Eh! mit nekem csillagok, beérem az én egyetlenegy drága csillagommal!

Csillag, arany csillagom, mikor hatol mosolygó csábsugarad zaklatott szivembe, ragyogj föl valahára szemem látóhatárán, mert fázom, megdermedek ebben a — a nyári öltözetben (félre) a téli becsaptam, arra most ilyen zimankós időben többet adtak. De azért áldalak oh nyári mellény! harmadik zsebedben kincset leltem: egy teljesen elárvult piczula! Szegény árva ne busulj! nem sokára társaid lesznek az Annuska táskájában; magam is földerülő megmontott szám izét megjavítva egy-két pohár sörrel. Az elsőt kifizetem mindjárt, a másodikra így már hitelem lesz. Eszem, én okos eszem!

(Néhány pillanattal később enyhül a lég a „Csillag“-ban)

Annuska, drágám, egy pohár sört! Fizetek! (Félre.) Nagyon gyanusan kacsint reám; az hiszi, hogy félrebeszélék. Hiába ez a szinpad „félre“ beszélés átka, a mely az életben is kísért.

— Igen, igen szaporán, itt a piczula aranyos! (A muzsa megjelenik és megnyugvást önt a kesergő művészlélekbe)

—*—

szívesen feláldozzuk még a lámpákat is, melyek jelentékeny kiadást okoznak a városnak, itt pedig alig van gyakorlati hasznuk.

Ez és nem más czélja volt cikkemnek. A közlemény többi része csak e főczél szükséges megoldásának mintegy sürgetésére, a város t. tanácsa és nagyérdemű közönségével való megismertetésére, valamint a továbbra való elodázhatatlanságnak feltüntetésére volt hivatva. Támadás vagy pláne kötelelességmulasztásról a cikkben szó sem volt s nem is tudom fel fogni, hogyan magyarázhatta azt belé a főorvos ur? Vegyük azonban sorba a panaszolt megjegyzéseket.

Sejteti a sorok közt s a r.-biztos ur előtt, mint hallottam, szóval is kifejezte a főorvos ur, hogy zikkem speharisztasággal vádolja az orvos urakat, még pedig olyanformán, mintha azokat csakis saját kényelmük biztosítása végett igényelnék. Bocsánat főorvos ur, ezt nem állítottam s a közleményből ilyesmi nem is olvasható ki, annak ilyen értelmét adni nem akartam, sőt világosan, félreérthetetlenül kifejeztem, hogy elfoglaltságuk oly nagy, hogy kénytelenek beteglátogatót használni, amit a főorvos ur sem vitat. A beteglátogató ügykörét azonban nem fejtegettem. Önmagától értetődő dolog, hogy ha helyben volna orvosunk, akkor ellenőrző s jelentést tevő beteglátogatóra nem volna itt szükség. De hogy még tisztábban álljon előttünk multkori cikkem ártatlan békés értelme, elmondom, hogy előfordulnak itt néha halálesetek, a midőn a beteglátogató látta az illető halottat — többnyire gyermek — betegségében, de az orvosnak nem volt módjában azt láthatnia, miután bizonyára nem is tehetette. Ezt a halottkém igazolhatja, mert midőn a halotti bizonyítvány kiállításánál kérde: „volt-e a halott betegsége alatt orvosilag gyógykezelve?“ Hát ilyen választ kap: „oh igen“. És ki gyógykezelt? Felelet rá néha ez: „Matejka ur, vagy Dr. Matejka!“ Ilyen feleleten aztán jóízűen mosolygunk, mert tudjuk, hogy e válasz csakis a nép tudatlanságának a következménye. Ne értsen azonban félre a főorvos ur, nem vádolok én ezzel senkit, annál kevésbé az orvos urakat, mivel tudom, hogy két urnak senkisémet szolgálhat egyszerre, és pedig annyira nem, hogy habár az orvost, mint a főorvos ur állítja, ünnepélyes fogadalmra kötelezi is hivatása pontos és lelkiismeretes teljesítésére, mégis előfordulnak esetek akárhányzor, hogy az orvos nem mehet maga vagy akkor amikor hívják a beteghez, mert akadályozva van. Így tudok három esetet a közel multból s ezekből kettő az említett béalábányai népgyűlésen felpanaszolva is lett, hogy nem kaphattak orvost. Történt ugyanis, hogy a szükség úgy hozta magával, miszerint éjjel mentek kocsival Selmezcze saját orvosért, s mégis az orvos csak másnap este jöhetett ki a válságos tüdőgyulladásos beteghez. Másik esetben daczára annak, hogy szintén kocsival mentek idején saját orvosért Selmezcze, még sem kaphattak orvost, hanem ismételt kérésre csak beteglátogatót s azt is másnap és annyira elkésve, hogy a beteg akkorára mint az esetet elbeszélő Z. V. magát kifejezte: „már a deszkán volt, midőn a beteglátogató megérkezett a pulzust vizsgálni“. Ezt aztán keserű szavakkal panaszolta el a gyászoló apa, hogy orvost kért és beteglátogatót kapott. Innen származott az a kitétel közleményemben, hogy embereink nem akarják betegjeiket beteglátogatókra bízni. Kötelelességmulasztással azonban senkit sem akartam vádolni s azt nem is tettem. Harmadik eset önmagammal történt meg, ki szintén orvosért küldtem kocsi este, de nem kaphattam orvost csak tanácsot, mert az orvos nem jöhetett ki.

Hogy a munkások közül betegség esetén ki legyen kórházba elhelyezve s ki nem, nem tartozik rám, s azt csak per tangensem említettem volt, mert egyesektől hallottam, hogy némelyik betegnek az nincs inyére, részemről azonban elismerem, hogy a kórházi ápolás munkásainkra nézve jobb a háznál igen sok esetben.

Most azonban a t. főorvos Úrnak egy jelentékeny tévedését kell helyre igazítanom. Azt mondja a főorvos ur, hogy miután a különféle bányá munkások-, vasutisták, és dohány gyáriaknak van saját orvosuk, hát hogy ezeken kívül alig van 20 család orvos nélkül. Ez tévedés. Van itt kérem 2-szer 20 családnál is több, kik orvos nélkül vannak és ezeken kívül még a nyugberezettek, kik azt állítják, hogy nekik és családtagjaiknak már nincs ingyen orvosuk. Valóban úgy van-e ez vagy sem, határozottan nem tudom, de ők úgy állítják. Az orvossal nem bíró családoknak pedig annak kihatása fölötté költséges és ép azért csak a legvégső szükségben néznek orvosi segítség után, addig pedig experimentálnak nem egyszer a beteg kárára különféle javasolt házi szerekkel. Béalábányán alig van 2—3 család, mely képes Selmezcze orvost hozatni, a többi pedig szegénysége miatt kénytelen erről lemondani. Ez utóbbiak közzé kell számítanom az itteni nem nagy számú intelligenciát is, mert ezek mindegyikénél a havi biztos jövedelem alig haladja felül a 40 frtot. E csekély jövedelemből élni, családot fönntartani, ruház-

kodni, itt-ott jótékony czélra is áldozni, szükség esetén még 5—6 frtos orvosi látogatásokat javadalmazni, gyógyszerért fizetni, elgondolhatja a főorvos ur, vajmi nehéz feladat. Összeszövetkezni s így tartani egy orvost az is a lehetetlenségek közé tartozik, mert egy látogatás enyhén számítva fuvarostul így is 3 frt 50 kr 4 frtba kerülne.

Könnyen belátható tehát az itt mondottakból, hogy Béalábánya város könségének elég jelentékeny részéről orvosi szempontból sehogy sincs gondoskodva. Ezt hosszabban bizonyítani nem szükséges. Elismerte azt olyan tekintélyes szakférfiu is, ki előtt a főorvos ur bizonyára meg hajlik. Ezen általam tisztelt férfiu pedig nem más, mint maga a főorvos ur, ki egy izben, midőn bajommal becses lakásán megjelentem s e themáról beszélgettünk, úgy nyilatkozott előttem, hogy Béalábányán olyan formán kellene rendezni az orvos ügyét, hogy hetenkint legalább 3-szor kijárjon ide az orvos, mert a jelen állapot nem jó. Hogy mikor történt az, annak még az óráját is megmondhatom, tudom azonban, hogy a főorvos ur most is elismeri, hogy az orvos ügyét itt valami módon rendezni kell. Elismerte ezt a főorvos ur akkor is, midőn M. F. polgártársunk előtt ennek állítása szerint — úgy nyilatkozott, hogy az esetben, ha Béalábánya orvost kapna, fizetéséből 150 frtot is átengedne neki, hogy Béalábányára a kincstári beteghez ne kelljen kijárnia.

A mit a főorvos ur azután mond, hogy: „kérje meg a város közönsége (goldolnám inkább a város tek. tanácsa) a munkás osztályok orvosait, hogy amennyiben hivatásuk Béalábányára szólítja, nézzenek be a biztos hivatalba, hol a saját orvossal nem bíró betegek jelentkezzenek, kiket aztán — nemcsak a saját, de a többi kartársaim nevében is merem az ígéretet kockáztatni — a körülményekhez képest díjtalanul is szívesen látjuk el orvosi tanácsainkkal.“ Ez az igazán dicséretes és önzetlen nemes szívre valló humanus ajánlat, ha a város tek. tanácsa azt számunkra készközlőné, soha nem muló hálára köteleznék e város közönségét az orvos urak kegyes jósága, valamint a t. tanács gondossága iránt.

Ilyen formán, ha t. i. a rendszeresítendő orvos és a munkás osztályok orvosai egyetértőleg a szükséges esetekben telephonon való hívásra meglátogatnák Béalábánya járólagos és fekvő betegeit, a város közönségéről a körülményekhez képest eléggé megnyugtató módon gondoskodva lenne. Erősen bízunk a város t. tanácsának gondossága és jóságában, hogy orvosi tekintetben rólunk megfeledezni nem fog.

A főorvos ur közleményének többi része való és szent igaz, s még csak azt kell kijelentem, hogy lehetetlen mi sem kívánunk Selmezc-Béalábánya város tanácsától és hogy Tepla és Zsakil módjára való önállóság után sem áhitozunk, jó nekünk Selmezczezel együtt fáradozni a haza és a közjó üdvén.

Ezekben kívántam multkori közleményem békés intenczióját megmagyarázni, és szavaim értelmét helyre igazítani. Szerettem hinni, hogy az sikerült is. Fiat pax.

— x —

KÜLÖNFÉLÉK.

— Személyi hírek. Dr. Téri Ödön közegészségügyi felügyelő, a híres turista, két napot városunkban töltött és felkereste régi kedves kirándulási helyeit Tirts Rezső szitnyaosztályi alelnökünk társaságában. — Farbak István orsz. gyűl. képviselőnk holnap hétfőn városunkba érkezik és elnökölni fog a F. M. K. E. 12-én tartandó itteni közgyűlésén.

— Polgármesterünk újabb kitüntetés. Szitnyai József városunk polgármesterét a Király a kir. tanácsossággal tüntette ki. Ezzel Selmezc-Béalábány város törvényhatóságát is kitüntetés érte. Őszinte és igaz örömmel üdvözljük e szép és régi magyaros kitüntetés alkalmából polgármesterünket, ki egész nagy, fáradhatatlan, csodás szorgalmu és eredménydus tevékenységét városunknak szentelte és szívből kívánjuk, hogy őt városunk és kedves családja javára az egek ura sokáig éltesse! Minek soroljuk fel hervadhatatlan érdemeit, hiszen azokat ismeri lakosságunk minden egyes tagja. A — városi tisztikar és a róm. kath. papság és a tanítók tegnap szombatn d. e. testületileg jelentek meg a városháza tanácstermében, hogy az új kir. tanácsosnak gratuláljanak. Előbbiek nevében Sztancsay Miklos v. főjegyző, utóbbiak nevében Podhragyay Pál prépost-plébános szép szavakkal üdvözölte polgármesterünket, ki meghatottan válaszolt. A polgármestert más oldalról is, táviratilag is, számosan üdvözölték.

— Hirsch báróné meghalt! Úgy hat ez a hír, mintha az égről eltűnnék egy ragyogó csillag, mely annyinak volt biztató csillaga. Elhunytával, bátran mondhatjuk, pótolhatatlan veszteség érte a társadalmat, az emberiséget. Mi annyinál csak üres szólam, ő nála tetté vált a felebaráti szeretet. Ezren meg ezren siratják meg most, midőn a meny visszakövetelte egyik angyalát.

kit a nyomor enyhítésére küldött volt e földre. A merre csak járt, ott kiterjesztette áldáshozó kezét s az inség réme hátrált. Kegyelmes kezének jótékonyága nemzedékekre terjed, márványnál maradandóbb, dicsőbb emléket képez az a sok emberbaráti alapítvány, mely csakis neki köszönheti létesülését. Mertük-e remélni, csak gondolni is, hogy az ő áldott jó szive bennünket is megtalál, bennünket, kiknek alig hallhatta hírüket is?! És megtalált; 12 ezer forintnyi adománnyal járult a létesítendő árva- s szeretetház költségéhez. Annyi ezer között mi is hálával tartozunk neki, kegyelettel emlékének. S e kegyeletet legméltóbban, legigazabban úgy mutatjuk ki, ha e szeretetházat, az ő emlékeül, mihamarább fel is építjük; mi mellet azt hozzuk javaslatba, hogy e szeretetház részére a nagylelkű adományozó arczképe beszereztesse, a ki elhunytának hira a mi szemünkbe is könyvet csalt, az őszinte, igaz gyász könnyét; s míg szívünk a veszteség fájdalmát érzi, lelkünk ott jár, hol földi hüvelye nyugszik, s áhítattal gondol ama nőre, kinek földi életét az emberszeretet fáradszorgosága a magasztosság dicsfényével vonta be, s kinek lelke most ott van a csillagok fölött.

— **Eljegyzés.** Czibulya László hontvármegyei alispán bájós leányát Máduskát eljegyezte Gyurtsik Géza dr. németi körorvos.

— **Riedl György** piarista, arany misés áldozó pap, városunknak ez idő szerint legöregebb, de még mindig legkedélyesebb lakója, ki közel 90 éves kora daczára szellemi és testi rugókonyaságának úgy szolván fiatalos erejével dicsekedhetik, — dicsekedhetik hazafias érzelmével is. Tudva levő, hogy a honvédszobor javára különféle értékű „czédulák” lettek adományozás miatt kiadva és a derék, a hegédül is még mindig pompásan kezelő, aranymisés papnál is akartak, nálánál jóval fiatalabb társai, néhány ily czédulát értékesíteni. Ámde a jó öreg ur megnézi az egész „paklit”, melynek értéke 5 frt volt s kedélyes mosollyal mondja: „adják ide az egész „paklit” 5 frtot ily hazafias czélra szívesen adok” és — adott is. Az isten éltesse!!

— **Hymen.** Kolossy Imre akadémiai tanársegédje jegyet váltott Reitzner Margit kisasszonnyal, Reitzner Miksa körmöczi pénzverdei igazgató művelt lelkű leányával.

— **A kath. nagygymnasium ügyében** tegnap szombatra értekezlet volt egybehiva a városháza tanács-termébe, melyről jövő számunkban számolunk be.

— **Az április 11-iki nemzeti ünnepély** városunkban is ünnepi isteni tiszteletekkel lesz megtartva. Az üzletek nyitva tartása azonban meg van engedve és az üzlettulajdonosok szabadságára van bízva üzleteiket egész napon nyitva tarthatni.

— **Vasuti ügyünk** megbeszélésére, mint halljuk, értekezletet akarnak egybe hívni a Selmece és vidéki iparosok és kereskedők. E mozgalmat, ha ugyan lesz belőle valami, csak helyeselni tudjuk és valóban kíváncsiak volnánk, ha a vasut ügyében legjobban érdekelt iparos és kereskedői osztály állást foglalna és a maga erejéből is lépéseket tenne, melyek talán a várt czélhoz is vezethetnének.

— **A jövő szerdai közgyűlésen** több érdekes ügy lesz tárgyalva. Felkérjük a biz. tag urakat, hogy e közgyűlésen lehetőleg nagy számban jelenjenek meg.

— **A selmecei polgári társaskör** ez évi rendes közgyűlését ma vasárnap tartja meg d. u. 5 órakor a kört helyiségében. Felhívjuk erre az érdekeltek figyelmét.

A nyomor és a közegészségügy. Rég elismert dolog az, hogy a nyomor egyike a közegészség legnagyobb ellenségeinek. Ez okból nemcsak a társadalom van azon, hogy a nyomort mindenütt lehetőleg enyhítse, de maga az állam, az egyes megyék, törvényhatóságok minden rendelkezésre álló eszközt felhasználnak arra, hogy a nyomort lehető legszűkebb körre szorítsák s annak folyamánaitól megőrizték az emberiséget. Hogy melyek azok a folyományok?! Azt könnyű elgondolni, ha tudjuk, mi az a nyomor. Eltekintve attól, hogy a nyomor átkos befolyását a késő idők az inség védekezés, most csak a viszonyról szólnunk néhány szót, mely a nyomort a közegészségügygel hozza kapcsolatba. Tudott dolog, hogy a nyomor tanyái a ragályok, a járványok fészkei is. Leginkább azoktól terjednek el a mindenféle betegségek csirái s hasztalan minden védekezés, vagy legalább is időleges értékű, ha éppen e csirák fészkei továbbra is megmaradnak. S hol kereszük leginkább a nyomor, a járványos bajok e fészkeit, mint az elégtelen s egészségtelen, tulsufolt lakásokban. Minden város, mely csak némileg is tart igényt arra, hogy a közegészségügy terén nem marad el, éber gonddal ügyel arra, hogy területén ily egészségtelen, tulsufolt lakások ne létezzenek. Mit mondhatunk e tekintetben mi selmeceiek?! Általán s kivált újabban nagyon is érzett bajunk a lakáshiány, főleg ami azon lakásokat illeti, milyennel a szegényebb közép- vagy éppen az alsórendű ember kénytelen beérni, kinek nem telik nemcsak 4—5 szobás lakást, hanem még 2 szobás lakást sem tartani. Amit ez irányban tapasztalni lehet, azt leírni vonakodik a toll, mert szegényére válik a humanitás annyira hangoztatott eszméjének. Tudunk itt olyan, lakásnak csufolt odút, melynek falairól a szó szoros jelentésében csurog a nedvesség, melynek sarkait a penész lepi; levegője

dohos; s ez oduban együtt lakik az apa feleségével, hat gyermekével, a puszta földön hálva. Elgondolva még, hogy napközben az apa, az anya kenyérkereset után jár s a kis gyermekek e nyirkos barlangban magukra maradnak, a nyomor oly iszonyú képe tárul elénk, hogy megdöbbenünk lehetőségén. S ez Selmecezen van! Mit szóljunk azután Bélabányáról?! Tudunk ott is oly nyomor-fészket, hogy a gyermekeket ellepi a bőrbetegségek legutálatosabbja annyira, hogy nyomorékok maradnak mindvégig. Ezek talán a közegészségügynek megfelelő állapotok?! Itt volna már az ideje, hogy a törvényhatóság véget vessen ily lehetőségeknek. Nem elég kiadni a mindenféle rendeleteket, utána kell járni a dolognak fáradszorgosul; így lehet csak remélni, hogy jobbra fordulnak közegészségügyeink, melyek, hogy nem kielégítő, eléggé bizonyítja azon körülmény, hogy városunkban emberemlékezet óta nem volt oly nagy a halandóság, mint jelenleg. Ez intőül szolgálhatna az illetékes köröknek.

— **Az Ipolyság—korponai vasut ünnepélyes megnyitása.** Lapunk mult számában megírtuk, hogy az Ipolyság—korponai vasut ünnepélyes megnyitása e hó 6-án fog végre menni. Ez meg is történt. Ipolyságról e napon d. e. 10 órakor indult el a felbokrétázott első vonat, melyen Hontvármegye minden részéből több mint százan utaztak a Korponán tartandó ünnepélyhez. Németiben csatlakoztak hozzájuk a városunkból idejelenkorán odaérkezett és törvényhatóságunkat képviselő Sztinnyi József polgármester, Fekete Lajos főerdőtanácsos, dr. Stuller Gyula tb. főorvos, Marschalkó Gyula, Krausz V. G. biz. tagok és Csányi Ottó főszámvevő. Sztancsaj Miklós főjegyző, ki már előbb utazott Ipolyságra, a hontikkal érkezett Németibe. A kormányt Bartos miniszteri titkár képviselte, kinek kíséretében volt a vasutak főorvosa dr. Csáthy és számos mérnök. Az ünnepélyes megnyitáson sem Horváth Béla főispánunk, kit betegeskedése, sem Rudnay Béla fővárosi főkapitány, kit elfoglaltsága akadályozott meg ebben, részt nem vehettek. A miniszteri kiküldött és az egész társaság minden állomáson ünnepélyesen lett fogadva a községi előjáróságok, Korponán pedig Plachy Gyula polgármester és a városi tanács tagjai által. Németiben az ottani plébános intézett szép beszédet a miniszteri kiküldöthöz. A községek lakosai ünnepi ruhában, mozsárlövészekkel fogadták mindenütt mentében a vonatot, így is mutatva örömeiket azon, hogy mily nagy jelentőségű rájuk nézve e vasut megalkotása. Korponán a városunkat képviselőurak az ottani plébánián voltak elszállásolva, hol — miután a diszbed csak délután 5 órakor volt — alkalmuk volt a szintén ezen ünnepélyes alkalomból ott időző és ugyancsak a plébánián elszállásolt Zichy Jenő gróffal megismerkedni és vele majdnem két óra hosszat társalogni. A némes gróf érdekes dolgokat beszélt el keleti utjáról és a korponai levéltárban tett kutatásairól és midőn polgármesterünk megkérdezte, hogy miért nem jött el eddig Selmecebányára is, a gróf jóízű humorral válaszolt: „mert eddig nem hívtak oda.” De megígérté, hogy városunkat is meg fogja látogatni. Ki ne örülne annak, ha ígéretét be is váltaná?! Délután volt a bankett, melyen 156-an vettek részt, köztük sok urnó. Az első tószót királyunkra Bartos miniszteri kiküldött, a másodikat Széll Kálmán és a kormány összes tagjaira Ivánka Oszkár orsz. gyűl. képviselő, a harmadikat Holczer honti földbirtokos a távollevő főispánra és Zichy Jenő grófra, a negyediket Zichy Jenő gróf Korpona városának közönségére, az ötödikét Baumerth korponai főjegyző Czibulya László hontvármegyei alispánra, a hatodikat az alispán a selmeceiekre, a hetediket Sztinnyi József polgármesterünk Czibulya László alispánra — mondotta. Hogy azután még számos felköszöntő volt, azt elképzelhetni. A bankettet követő bál a legpompásabb animóval hajnalig tartott és azon mintegy 160 hölgy vett részt Hontmegye minden részéből és Korpona városából. Rövid tudósításunkat azzal fejezzük be, hogy e vasut létesítésének főfaktorá a minálunk is oly nagy rokonszenvenek örvendő Czibulya László hontvármegyei alispán mindenütt kitüntetőleg — és méltán — lett fogadva és ünnepelve és hogy: bár csak mi selmeceiek is mihamarább ily jelentőség-teljes ünnepet ülhettünk!!

— **A honvédszobor javára** egy forintot kaptunk ifj. Fekete Lajos urtól és ez összeget rendeltetési helyére juttattuk. — De milyen szép eredményrel járt már eddig is annak a mi lelkes, hazafias érzelmű asszonyunknak, volt polgármesterünk özvegyének, özv. Ocsovszky Vilmosné urnőnek felhívása, azt a következő adakozási kimutatás mutatja: Császka György kalocsai érsek, dr. Rimély Károly besztercebányai püspök, Bende Imre nyitrai püspök, a besztercebányai székes káptalan, a veszprémi székes káptalan, a Pozsony Evang. Lyceum 5—5 frt; Ocsovszky Oszkár 3 frt; Fehér Ipoly pannonhalmi főapát 2 frt; Frind István Budapestről 1 frt 50 kr; Gyurácz Ferencz pápai ref. püspök, a kolozsvári kath. főgymnasium tanári kara, Simonffy János eszerci nyug. szolgabíró, dr. Pachinger Alajos, Vándor József, Perger Ferencz nagykanizsai kegyes rendi áld. papok, dr. Takáts Menyhért kassai főgymnasium, igazgató, a pozsonyi kir. k. főgymnasium igazgatója, Putnoky Miklós Lugos, Zorkoczy Samu igazgató-tanár, egy könyvecske eladásából 1—1 frtot; Király József Pálné Kis Mántonról, Kalcsok Leó, Meze István, Perényi Imre, Tuban Tibor, Polkoráb József, Priváry Géza, dr. Vörös Cziril, Suller János nagy kanizsai kegyes rendi áld. papok 50—50 krt; összesen tehát 52 frtot adományoztak. Fogadják a némes lelkű adakozók ez uton is a gyűjtő és e város közönségének köszönetét.

— **Ismét a pálinka.** Ifj. Mollek János, Györgytárna telepi lakos husvét hétfőjén, öntöntözködés után

anyósát Mikler Jánosnét zsebkésével hasba szurta súlyosabb természetű sebet ejtve rajta. A különben békés természetű embert nagy mérvű pálinka ittassága vitte hűnös cselekedetére. Mollek János a helybeli járásbíróhoz bekisértelett és ellene a vizsgálat folyamatba tétetett. Tettéről beszámolni nem tud, annyira ittas volt.

— **Hirtelen halál.** Förster József bányaaltiszt husvét vasárnapján éjjel egy nyilvános mulató házban hirtelen meghalt, állítólag gutatütés következtében. A 67 éves öreg ember hulláját minden esetre fel kellett volna boncolni a halál okának biztos megállapítása miatt, valamint az iránt sem ártott volna szigorú vizsgálatot tartani, hogy hová lett a havi fizetése, mert nála csak 1 frt 20 kr. találatott, pedig 60 frtnyi havi fizetést vett fel az napon.

— **Egy türehtetlen botrány-fészkek.** Van a mi nem éppen teljesen kifogástalanul vezetett városunkban egy oly botrány-fészkek, amely már nagyon sokszor szolgáltatott panaszokra, sőt vádakra okot, és mégis, daczára azon előttünk is tett ígéretnek, hogy tovább aza a helyen, a fűtőházban megtüretni nem fog, még mindig régi helyén van és üzi ott továbbra is gyalázatosságait. — Ebben a botrány-fészkekben, a női erény és férfi erő eme vágóhídjában találta egy 67 éves ember hirtelen halálát husvét vasárnapján, a kereszténység egyik legmagasztosabb ünnepén. Ott halt meg F. bányaaltiszt, miután a bachanáliáknak hódolt, hirtelen. — Sajnos, végtelenül sajnós, hogy a már is megszokott romlottság és ép erőt, egészséget romboló prostitució eme tanyáit a szokás, a rossz szokás némileg nélkülözhetetlennek tünteti fel, ámde még szomorubb és következményeiben még rettenetesebb, hogy az ily ocsmány fészkek a fűtőházban türetek meg. Már egy ízben felszólaltunk e piszkos ügyben, de hiába. Azt is tudjuk, hogy a mult nyáron több fővárosi család, kik itt akartak nyaralni, csak e botrány-fészkek miatt, mely szemben volt lakásukkal, a városi vigadóval, hagyták el itteni nyári tartózkodási helyüket. De még azt is tudjuk, hogy a törvény legszigorubbant tiltja az ily helyeken a szeszes italok árusítását és itt ezt (Isten tudja milyen minőségű italok?) szabadon gyakorolják. De még többet is tudunk, mit elhallgatni jónak látunk. Ámde ha ezt a piszkos fészket az illetékes hatóság a fűtőházból a legközelebbi idő alatt ki nem küszöböli, ha szigorubb felügyeletet arra, bárhol is legyen, gyakorolni nem fog, mit ezennel a leghatározottabban kívánunk, az esetben majd keresünk és fogunk is találni utakat és módokat ily gyalázatós, a fűtőházban a lakosság erkölcs-érméjének folytonos megbotránkozására megtüret aljas hely onnét való elseprésére.

— **Óriási szélvész dühöngött** mult hó 30-án Zsarnóca táján. Az orkán a garamrévi függő hidat ledöntötte és a zsarnócai téglagyár épületén nagy károkat okozott.

— **A vízvezetési bizottság** mult csütörtökre hirdetett gyűlését az ugyanezen napra eső korponai vasuti ünnepség miatt meg nem tarthatta. De erről ideje korán több bizottsági tag értesítve nemlett és ezek a tanácssterembe siettek — még a bélabányaiak is — és találtak is ott vizet, mert a tanácsstermet — surolták. Boszankodva hagyták el a hely vizes színét.

— **Klincok Náczo** azt üzente nekünk, hogy „beállott zakadályok miatt sak a jövő hétre fog okoskodni; addig is: Pohvalen!”

Selmecei felrissitett friss ujság.

Mi van — mi nincs — mi lesz Selmecebányán?

Van ovodánk — nincs kellő humanismus a gyerekekkel együtt kijövő tehenekben — ebből még katasztrófa leszen.

Vannak végrehajtandó tervek — nincs földzet — lesz 90 procentes pótdó.

Van faraktár — nincs jó fa — leszen ebből is deifelt.

Van vasutunk — nincs szószólónk — karambol hiányában leszen egyszer kisiklás (no ez nem ujság: szedő).

Van a főtemplomban magyar prédikáció — nincs az ajtó nyitva — ebből csak erkölcsi kár lehet.

Van nyaraló részvénytársaság — nincs a szelvényre osztalék — de lesz víz (ez se kutya.)

Van a szobornak tér — de nincs a szoborra pénz — lesz tehát tér szobor nélkül.

Vannak egyleteink — de némilyekben nincs helye a magyar szónak — ebből a németnek lesz kára.

Van kitűnő rendőrségünk — a városatyának még sincs hízója, mert ellopták — ebből legtöbb haszna a tolvajnak lesz.

Vannak vadászaink — nincsenek szalonkák — de azért a lóbor-nak keletje leszen.

Van politikai béke — most nincs pártoskodás — hogy mi lesz? azt csak az isten és bizonyos párti korifeusok tudják.

Vannak iskoláink — nincsenek jó épületeik — mi lehet más, ha nem vörheny, kanyaró, difteritisz.

Vannak vendéglőink — nincs kifogástalan italuk — de azért vendég lesz mindig még pedig káromkodó.

Van kaszinóink — nincs szelelője — lesz egy füstös kaszinóink.

Van nekünk mindenünk — még sincs semmink — ki mondja meg, hogy lesz-e igazán valamink?

Ügyes és megbízható lakatos-segédék kerestetnek.

Nem gépész, hanem ügyes épület-lakatos-segédék hálás és állandó foglalkozást találunk **Fizely Károly** mű-lakatosnál Selmecebányán.

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására adni, hogy

≡ nagy bevásárlási utamból ≡

hazaérkeztem és a

„Glücksthal Gyula utódja“ czég alatt vezetett

nagy áruházamat

a legujabb, legdivatosabb és legjobb minőségű árucikkkel, ugymint: női konfekciókkal, valódi delén, francia batiszt, satin, piket, ezérna vásznak, valódi szepeességi damask teríték, legujabb divatu napernyők, ágy- és asztaltakarók, finom csipkefüggönyök és tavaszi divatu női és férfi divatezikkkel

dusan felszereltem.

A midőn biztosíthatom a n. é. közönséget arról, hogy gazdag választéku áruházamban igen jutányos árak, pontos és szolid üzleti kiszolgálás, a legmodernebb igényeket is teljesen kielégítő, duv választéku áruk tartása és eladása által mindkoron főtörekvésem leend nagyrabecsült vevőim teljes megelégedését kiérdemelhetni, egyben kérem szives pártfogását.

Kitünő tisztelettel

Weisz Simon.

Tavaszi

divat-jelentés!

Vagyok bátor a nagyérdemű közönséget arról értesíteni, hogy bécsi bevásárlási utamból visszaérkeztem és hogy üzletemben a legujabb párisi és bécsi

női és gyermek-, tavaszi és nyári

model-kalapok

már beszereztettek és azok a legfinomabbtól a legolesőbbig, dús választékban raktáromban vannak.

Ajánlom ezenfelül gazdag választéku raktáramat, melyben különösen a legdivatosabb napernyők, bőr- és selyem-keztük, fehérneműek, bőrezipők, férfi nemez- és szalmakalapok, nyakkendők és sétabotok valóban jutányos áron kaphatók.

Tisztelettel kérem üzletem meglátogatását és biztosíthatom a n. é. közönséget a legszolidabb kiszolgálásról.

Női kalapok divatosítása és átídomítása olcsón eszközöltetik.

Megköszönve az eddig is tapasztalt nagyrabecsült bizalmat, kérem azt továbbra is részemre fenntartani.

Kiváló tisztelettel

HERCZOG M.

Uj borbély berendezés!

Van szerencsém köztudomásra hozni, hogy a Heim-házban levő

borbély-üzletemben új fiókos szekrényt rendeztem be,

melyben minden egyes abonensemnek külön fiókja van, mely fiók kefével, fésűvel stb. van ellátva. — Meggyőződhetik ebből is a t. közönség, hogy anyagi áldozatoktól sem riadok vissza, csak hogy a kor kívánalmainak és a tisztelt közönség kényelmének mindenben megfelelhessenek.

Tisztelettel kérem tehát nagyrabecsült pártfogását.

Kitünő tisztelettel

ZSOLDOS SEBŐ.

Két darab selmeczi takarékpénztári részvény nagyon jutányos áron eladó.

Bővebbet a kiadóhivatalban.

Bérbeadó

folyó évi május hó 1-től az Erzsébet-utczában IV. 59. számú az ág. evang. egyház tulajdonát képező házban egy négy szoba, konyha, kamra és pinczéből álló

első emeleti lakás, melyhez 1 1/2 hold kert tartozik.

Tudakozódhatni folyó évi április hó elejéig

FIZÉLY KÁROLY

az ág. hitv. evang. egyház gondnokánál, esetleg

BERNHARDT ADOLF

városi tanácsosnál.

Hirdetmény.

A Szentháromság-téren fekvő Sembery-féle

3 emeletes ház eladó,

mely áll a földszinten: 5 bolthelyiségből, 1 koresmahelyiség és 1 pinczéből; I. emeleten: 4 szoba, 1 terem, éléskamra és konyhából; II. emeleten: 5 szoba, éléskamra és konyhából; III. emeleten: 9 szoba, 2 éléskamra és 2 konyhából,

légszesz- és vízvezetékekkel.

Eladási ár 22 000 frt, évi jövedelem 1900 frt. — Bővebb felvilágosítással szolgál **Dimák J. E.** kereskedő, mint Sembery Irén urnő meghatalmazottja.

Uj borbély-üzlet.

Vagyok bátor tudomására hozni a mélyen tisztelt közönségnek, hogy Selmeczbányán, a főtéren, a Szitnyai-féle házban új, a mai kor igényeinek teljesen megfelelő

borbély-üzletet

rendeztem be.

Amidőn tisztelettel kérem kegyes pártfogását, egyben biztosíthatom, hogy minden törekvésem oda fog irányulni, hogy a nagyrabecsült közönség teljes megelégedését kiérdemelhessem.

Alázatos szolgálja

Uj üzletemben havi abonens kártyák is adatnak.

Strkula Gábor.

Gyár: **ALSÓ-HÁMOR** (Bars megye.)

Gyári főraktár

BUDAPEST

Andrássy-ut 29. (I. e.)

Raktár

BÉCS

I., Seilergasse 1. sz.

A „**SZANDRIK**“ ezüstárú-gyár,

mely az 1752-ben

Selmeczbányán alapított Geramb J. J. Unió

tulajdona,

saját, vagy adott rajzok szerint előállít:

mindennemű ezüstárút,

mint asztaldiszeket, gyümölcsstartókat (jardiniéres-készleteket,) girandolokat, gyertyatartókat, serlegeket,

dísz-emléktárgyakat és versenydíjakat,

mindennemű evőkészletet gazdag választékban, piperetárgyakat, stb. stb.